

mokratiets repræsentanter. Der er altså folk ude på arbejdspladserne, som godt kan lide det her.

Så er man meget optaget af, at vi her har indført nogle begrænsninger. De er meget begrænsede, men o.k., de er der da. Og man taler om A- og B-hold. Jeg vil gøre opmærksom på, at de regler, der er indført her, er ligningslovens § 7 a. Det svarer til de regler om skattefrihed i forbindelse med adgang for ansatte til at erhverve aktier i virksomheden. Vil man også dér sige, at der er et A- og et B-hold? Det er en kendt metodik, det er en kendt metode, vi her benytter os af.

Kl. 16.05

Ærlig talt synes jeg altså også, at vi en gang imellem her i huset bør lytte lidt til det, der foregår ude på arbejdspladserne; til SiD-manden her, men også til arbejdsgiverne, som var meget modstandere af, at man lavede en ordning, som vi tidligere har diskuteret her i huset.

Nu er vi landet – synes jeg – på en fornuftig måde, og jeg vil gerne benytte lejligheden til at sige tak til nogle meget konstruktive forhandlinger med Dansk Folkeparti. Jeg kan beklage, at kaffen ikke var så varm, som den skulle være, men det håber jeg, vi retter op på en anden gang, og glæder mig over, at vi altså her og nu fjerner en sten på vejen med henblik på at sikre, at flere mennesker kan blive behandlet hurtigere og uden skattebetaling. Det synes jeg er et godt fremskridt.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg har tre kommentarer:

For det første er det noget forfærdeligt vrøvl at sige, at det, man nu gør, afskaffer skat på sygdom, for det, vi har i dag, er ikke skat på sygdom.

For det andet er skatteministerens henvisning til, hvad SiD-bladet skriver, jo på baggrund af, at regeringens og skatteministerens forslag i første omgang omfattede direktøren og andre på det niveau, og så udvider man det. Set ud fra den betragtning kan jeg da godt forstå, at SiD-medlemmet siger: Jamen det er da bedre end det, der var før.

Den tredje kommentar er: Hvis man har en pose penge, som man vil bruge til at bekæmpe sygdom og behandle folk, er det da bedre og mere retfærdigt at sige, at det får alle gavn af, hvis de pågældende er syge. Det, skatteministeren gør, er at sige, at pensionisten ikke skal have

gavn af det. Nej, det er der nogle andre, der skal have gavn af. Den selvstændige skal heller ikke have gavn af det. Hr. Ole M. Nielsen har aldrig fået svar på, hvorfor den medhjælpende hustru eller den selvstændige ikke skal have gavn af det, men det skal de altså ikke. Det er derfor, det er et spørgsmål om, hvilken retfærdighed der skal være.

Det sidste, jeg vil sige, er: Der er jo ikke en eneste mere, der kommer i behandling med det her, for kapaciteten inden for sygehusvæsenet har en vis størrelse. Så de 100 mio. kr. eller 50 mio. kr., eller hvor mange det koster, det koster måske endnu mere, kunne man jo have givet til sygehusvæsenet og sørget for en kapacitet, der er større, end den, vi ser i dag.

Det er et spørgsmål om læger; det er et spørgsmål om sygeplejersker; det er et spørgsmål om ressourcer; og det er et spørgsmål om at sørge for, at alle har lige ret til at få gavn af det. Det er ikke det, skatteministeren kommer med. Det er, at der er nogle, der skal have, og andre, der ikke skal have.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Jeg skal indrømme, at jeg ellers troede, efter at have taget nogle debatter med skatteministeren, at det ville være svært for skatteministeren at ryeste mig, men skatteministeren står heroppe og forsvarer sit lovforslag ved at lave en sammenligning mellem at anskaffe aktier og få behandling for en sygdom. Jeg tror ikke, at der er ret mange patienter, der kan følge den sammenligning, når de ligger dér i smerter, undskyld mig!

Så er det da klart, at alle, som kommer på A-holdet, som får en mulighed for at få sin sygdomsbehandling betalt og komme forrest i køen, da vil hilse det velkomment. Men det er altså slet ikke den opfattelse, man har i Ældre Sagen. Her er man faktisk dybt bekymret over, at ældre mennesker på den måde bare skal skubbes bagest i køen, sådan at vi unge erhvervsaktive kan komme forrest, uagtet at vi har akkurat samme lidelse. Faktisk kan de være meget mere syge end jeg, og jeg skal alligevel forrest. Det er dog usympatisk.

Så bliver jeg nødt til at spørge til sidst: Jeg har meget svært ved at forstå, at provenutabet er akkurat det samme, uanset hvordan man afgrænser personkredsen, kunne jeg ikke få en pædagogisk forklaring på, hvordan det hænger sammen?